

legis mapon. Dum nura sekundo, s-ro Dursli ne komprenis, kion li ĵus vidis. Tiam li ekturis la kapon por ririgardi. Jen stria kato staris ĉe la angulo de Ligustra Vojo, sed tute ne videblis mapo. Pri kio li do fantaziis? Certe temis pri misa lumo. S-ro Dursli palpebrumis kaj rigardis la katon. Ĝi reciproke rigardis. Veturante ĉirkaŭ la angulon kaj laŭ la strato, s-ro Dursli rigardis la katon per sia spegulo. Nun ĝi estis leganta la ŝildon kiu tekstis “Ligustra Vojo” — ne, rigardanta la ŝildon; katoj povas legi nek mapojn nek ŝildojn. S-ro Dursli skuetis sin kaj forgesigis sin pri la kato. Veturante al la urbo, li pripensis nenion krom granda mendo de boriloj, kiun li esperis tiutage ricevi.

Sed ĉe la urborando, borilojn forpuŝis el liaj pensoj io alia. Sidante en la kutima matena trafika ŝtopiĝo, li ne povis preteratenti, ke ĉeestas multaj strange vestitaj homoj. Homoj en longaj, senmanikaj manteloj. S-ro Dursli ne povis toleri homojn kiuj sin vestas en strangaj vestaĵoj — kiajn vestaĵaĉojn portas la ĝejunuloj! Li supozis, ke temas pri ia stulta nova modo. Li fingre tamtamis la stirilon kaj liaj okuloj trafis grupon de tiuj stranguloj, kiuj staris tute apude. Ili ekscitite interflustris. S-ro Dursli koleriĝis, vidante ke kelkaj el ili tute ne estas junaj; ha, tiu ulo certe estas pli aĝa ol mi, kaj portas smeralde verdan mantelon! Kiel aŭdacie! Sed tiam trafis s-ron Dursli, ke verŝajne temas pri ia stulta trompo — tiuj homoj evidente monokolektas por io ... jes, jen la klarigo. La trafiko plumoviĝis kaj post kelkaj minutoj s-ro Dursli alvenis en la aŭtoparkejo de Grunings, denove pensante pri boriloj.

S-ro Dursli ĉiam sidis dorse al la fenestro en sia oficejo sur la naŭa etaĝo. Se ne, tiun matenon li eble pripensus malpli facile pri boriloj. *Li* ne vidis la strigojn, kiuj preterglisis en plena taglumo, kvankam ilin vidis la homoj sur la stratoj; ili fingromontris kaj gapis dum strigo post strigo rapidis supere. La pli multaj neniam antaŭe vidis strigon, eĉ nokte. S-ro Dursli tamen havis tute ordinaran senstrigan matenon. Li kolerkriis kontraŭ kvin diversaj homoj. Li faris kelkajn gravajn telefonalkvokojn, kaj iom pli ekkriis. Lia humoro estis tre bona ĝis la tagmeza paŭzo, kiam li decidis movi la krurojn, promenante trans la straton por aĉeti bulkon por si ĉe la bakejo.

Li estis tute forgesinta pri la homoj en longaj manteloj ĝis kiam li preteriris grupon de tiaj apud la bakejo. Li kolere okulumis ilin dum li pasis. Li ne sciis la kialon, sed ili maltrankviligis lin. Ankaŭ tiu grupo ekscitite interflustris, kaj li povis vidi eĉ ne unu monkoklektan skatolon. Revenante preter ilin, tenante grandan ringbulkon en papera sako, li aŭdis kelkajn vortojn de ilia interparolado.

“Gesinjoroj Potter, jes, tion mi aŭdis --”